

"Minkälaisia elokuvia tykkäät katsella?" kuului tuttu ääni takaani eräänä perjantai päivänä, kun luutusin talousluokkamme pöytää, joka oli jauhoinen leipomisen jäljiltä. Noorahan se siinä. Katsoin häntä hetken todella kummastuneena. Miksi hän tuollaista haluaisi näin yhtäkkiä tietää? "Tuotaa...vähän kaikenlaisia. Mutta en kauhuelokuvia. En tajua miksi ihmiset haluavat tarkoituksella pelotella itseään sellaisilla." vastasin siirtäen katseeni jauhoiseen pöytään. "Ookei, tuu kattoo mun luokse jotain koulun loputtua?" Noora jatkoi hymyillen jälleen veitikkamaista hymyään. Olinkohan kertaakaan nähnyt häntä ihan vakavana? Tuskin. Hetken mietittyäni suostuin ehdotukseen. Mikäpäsi siinä. Olisi mukava tutustua Nooraan lisää, muutenkin kuin vain koulussa oleilun kautta. Mutta takaraivossani jyskytti myös epävarmuus ja hämmästyneisyys. Miksi nyt hän näin yllättäen halusi kutsua minut luoksensa? Siivoushommat saatettiin päätökseen ja menimme vaihtamaan kokinvaatteemme omiimme. Jos aivan tarkkaan muistan, olin itse pukeutunut mustiin farkkuihin, vihreään t-paitaan ja mustaan nahkatakkiin. Syksy kun oli jo saapunut Kajaaniinkin asti, joten pelkällä t-paidalla ei pärjännyt. Vaaleat hiukseni annoin olla avoinna. Nooralla oli yllään perusfarkut, harmaahuppari ja sen päällä musta pukutakki. Hän kutsui sitä semicasualformal-tyyliksi. Aivan miten vaan, vaatteet sopivat hänelle täydellisesti. Kävelimme kevyen syystuulen puhaltaessa kohti Nooran asuntoa jutellen päivän tapahtumista, ruuasta ja elokuvista. Pian olimmekin perillä punaisentiilikerrostalon edessä ja astuimme sisään B-rappuu. Sieltä saikin sitten kavuta kolmanteen kerrokseen asti. Mahan pohjassani kouristi. Oli jotenkin jännittävää nähdä millainen Nooran asunto oli, olihan hän itsekkin varsinainen persoonallisuus, joten kämppäkään ei varmasti jäänyt omaperäisyydessään toiseksi. Pysähdyimme oven eteen jota koristi "moilanen" kyltti. Noora kaivoi kauhtuneiden farkkujensa taskusta avain nippunsa ja aukaisi oven. Kohteliaasti kuin vanhanajan herrasmies hän antoi minun astua ensin sisään. Ensivaikutelmat asunnosta? Sotkuinen. ERITTÄIN SOTKUINEN. Sotkun alta paljastui kompakti yksiö keittonurkkauksella. Suurin huone oli varustettu sängyllä, tv-tasolla televisioineen, kahdenistuttavalla sohvalla ja sohvapöydällä. Ruokapöytä ja kirjahyllykin oli saatu ahdettua samaan tilaan. Kuitenkin tila vaikutti avaralta suurten ikkunoiden ansiosta. Huoneiston ilma oli tunkkainen ja tupakansavu tuoksui joka puolella. Sotkuisuus ilmeni joka paikkaan viljellyillä astioilla, vaatteilla, kirjoilla ja muina vähän erikoisemmilla tavaroilla. Tiskipöydän nurkka oli täynnä tyhjiä oluttölkkejä. Ennen ihmettelin, miten Noora sai niin helposti alkoholia ja savukkeita käsiinsä. Yhden kysymyksen jälkeen selvisi, että hän oli 19-vuotias. Kuulemma oli käynyt lukiota jonkin aikaa kunnes lopettanut ja hakenut kokkipuolelle. En ihmetellyt ollenkaan, että Noora sattui olemaan kaikkia meidän luokkalaisia vanhempi. Kaiken leikkisyyden ja pienen vastuuntunnottomuuden takaa paistoi kuitenkin sellainen kypsyys ja itsevarmuus, jota ei vielä 17:sta kesäisiltä löytynyt. Tai pianhan minäkin täyttäisin 18-vuotta. Ja Noora 20-vuotta. Monet kaverini suunnittelivat innolla ensimmäistä yökerhoreissuaan. Itse en ollut niinkään varma lähtisinkö minnekään savuiseen clubiin humalaisten ihmisten sekaan riehumaan. Kyllähän minä välillä iltaa istuin kavereideni kanssa. Ihan energiajuoman voimin, jätin alkoholin ystävieni ongelmaksi. Kuitenkin ajatus yöelämästä tuntui myös jännittävältä. Se oli jotain uutta ja vierasta, mitä tämän ikäinen ei ollut nähnyt kuin elokuvissa. Tuona aikana en jaksanut sen enempää ajatella asiaa. Eiköhän päätöksen teko helpottuisi syntymäpäivien tullessa ajankohtaisimmiksi. Noora nakkasi pikkutakkinsa naulakkoon, joka oli täynnä takkeja, huiveja, vöitä ynnä muita vaatekappaleita. Samaiseen naulakkoon asetin oman nahkatakkinsi. "Et taida olla mikään siivousintoilija.." naurahdin etsiessäni paikkaa, johon istua. Sohva näytti enemmän säilytystilalta kuin istumapaikalta. "Joo, se ei oo mun vahvinta alaa. Ootas kun raivaan ton sohvan sulle." Noora totesi heittäen hupparinsa yhden keittiöpöydän tuolin karmille roikkumaan. Tavarapaljouden alta paljastui tumman harmaasohva. Tutkiskelin katseellani

seinille ripustettuja kuvia. Kuvia tuntemattomista ihmisistä. Kuvia hymyistä, joiden merkitystä en tiennyt. Kuvia sinisilmäisestä poikatyöstä, jonka kasvoilta ei voinut havaita, mitä tämä todella ajatteli. Päälle päin näkyi vain huoleton hymy. Nooran hieman matala ääni palautti minut takaisin maanpinnalle ajatuksistani: "Eli siis kauhua ei saa olla. Miten on toiminnan laita? Tai scifi?" Poikatyttö oli istahtanut tv-tason viereen ja selailin DVD-pinojaan mietteliäänä. "En minä muuten niin nirso ole, suolenpätkät ja pelottavat pikkutyöt eivät vain ole mun juttu" totesin istahtaen sohvalle. Noora nyökkäsi ja nappasi yhden DVD:n käsiinsä. "Sitten me katotaan Star Trek-leffa." sinisilmä totesi ja työnsi levyn playstationin sisään. Ohjaimen hän heitti minulle ja asteli itse keittiöön. "Juomista? Mulla on olutta ja sitte cokista." Noora huikkasi tiirailen jääkaappiaan. Turha kai se oli minulta kysyäkään mitä joisin, mutta varalta totesin pysyväni alkoholittomassa. Piakkoin Noora kiikuttikin minulle lasissa cokista, itselleen olutta. Mutta eihän ne cokikset ehtinyt siinä lasissa kauaa olla, kun Noora jo kompastui lattialla makaaviin farkkuihinsa. Sujuvasti cokikset kaatuivat rinnuksilleni. Ja Noora siinä mukana. En tiedä mitä siinä hetkessä oikein tapahtui. Tunsin enemmän Nooran tumman hiussuortuvan sipaisevan poskeani kuin sen, kuinka jääkylmä colajuoma kasteli t-paitani. Hetki oli kuitenkin yhtä nopeasti ohi kuin se oli tapahtunutkin. Noora ponkaisi ylös pahoitellen kömpelyyttään. "Sori, mä haen sulle puhtaan paidan." sinisilmä mutisi nolestuneena ja suuntasi vaatekaapilleen. Katsahdin likomärkää paitaani. Hmm. Mitäs tässä ujostelemaan. Tyttöjähän me kumpikin olimme. Mutta ehkä halusin nähdä Nooran reaktion. Hänen seksuaalinen suuntautuminen kun oli vielä suuri kysymys. Päätin tehdä hieman salapoliisityötä. Siinä samassa vetäisin jo märän paitani pois ja nousin sohvalta tarkistaakseni, ettei sille olisi räiskynyt limpparia. Mikäs siinä rintaliivit yllä oli seisoa. Ei minulla mitenkään huono kroppa ollut. Eihän se lihaksikas tai muutenkaan timmi ollut, mutta en minä sitä ujostellut. Ainakaan kauheasti. Noora kääntyi vaatekaapiltaan kädessään harmaa t-paita. Hetken hän silmäili hämmästyneenä minua. Roikutin märkää paitaani kädessä kysyen: "Mihin minä tämän?" Ei vähäpukeisuuteni näyttänyt haittaavan. Hetken ihmettelyn jälkeen Noora asteli luokseni, katsoi minua pitkään sinisillä silmillään suoraan silmiini ja ojensi sitten kuivan paidan minulle sanoen: "Et taida ollakaan niin ujo kuin luulin.." Otin paidan vastaan ja annoin märän paitani Nooralle. Vaistomaisesti peräännyin hieman. Toinen oli yllättävän tyynesti suhtautunut tapahtumiin. Paitani pääsi pesukoriin. Noora lupasi pestä sen minulle. Puin puhtaan paidan päälleni. Se oli aivan liian suuri minulle. Ja tuoksui tupakalle. Se tuoksui Nooralle. Varmaan kaikki siinä asunnossa tuoksui sille. Istahdimme sohvalle. Loppu iltana emme puhuneet enää keskenämme paljoa. Keskityimme elokuvaan. Tai selvittämään ajatuksiamme. Minä taisin kuulua jälkimmäiseen kastiin. Noorasta en tiedä. Hänen kapeilta kasvoiltaan ei voinut lukea, mitä sinisilmän mielessä oikeasti liikkui. Itse elokuvastakaan en muista paljoa. Avaruusalus. Värikkäitä paitoja. Mies, jossa oli outo kampa. Oli kai se ihan viihdyttävä. Elokuvan loputtua lähdin kotiin. Toivotimme toisillemme hyvät yöt. Noora halasi minua. Vastasin halaukseen kylmäkiskoisesti. Epäilevästi. Noora ei näyttänyt pahastuvan siitä, hymyili vain pienesti sipaisten tummanruskeita hiussuortuviaan pitkillä pianonsoittajan sormillaan. Siirryin porraskäytävään ja harpoin portaat alas. Nooran paita ylläni. Sangen outoa. Miksi hänen kanssa oleminen oli aivan erilaista kuin muiden tyttöjen? jatkuu...